

יוסף זוסף זוסף ורזאל

נערך ויוצא לאור ע"י "הספדי יוסף זוסף" (בהשתתפות כולל "יוני המעלה")
 העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ו מרחשון התשע"ז

שבת שקלים

שבת כה' אדר א' ה-תשפ"ב
 פרשה: א. ויקהל
 ב. כי תשא
 הפטרה: ויכרות יהוידע
שבת מברכין
 ראש חודש אדר ב' ביום
 חמישי וששי
 המולד ליל חמישי
 בשעה: 03:51 - 17 חלקים

הדלקת נרות - 17:13
צאת השבת - 18:07
ר"ת - 18:46

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:19

פקודי	ויקהל
עמוד השחר: 4:54	5:03
זמן טלית: 5:01	5:10
זריחה: 6:04	6:11
צאת: 11:53	11:54
מנחה גדולה: 12:22	12:22
שקיעה: 17:42	17:36

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל

כלל ישראל יכול לקיים את כל התורה כולה, כי זה עושה מצווה זו, וזה עושה מצווה זו, ועל ידי כולם יחד מתקיימת כל התורה. לכן חשוב שכל ישראל יהיו מאוגדים יחד - "ויקהל".

העלון לרפואת חמי וחמתי שלום בר שמחה ומרים בת רחל מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי זינה בת רחל הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל 052-5079555

"ולא יכל משה לבא אל אהל מועד"

לאחר הירידה הגדולה של הטא העגל, זוכים ישראל למחילה גמורה, הם מקבלים את הלוחות השניים, מצטווים על מלאכת המשכן וזוכים סוף סוף להקמת המשכן ולכבוד ה' מלא את המשכן. אולם למרבה הפלא, דוקא ברגע הגדול הזה, אחרי כל תלאותיו של משה: ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד - משה שטרה כל כך במלאכת המשכן, אינו יכול לקרב אל הקודש. תופעה דומה אנו מוצאים גם בשני שיאים נוספים: האחד בעיצומו של הרגע הגדול של חנוכת המשכן, מתים בני אהרון - נדב ואביהוא, בהקריבם אש זרה אשר לא ציוה, הוא הדין בכניסה לארץ ישראל גם שם משה, איש האלוהים, אינו רשאי להכנס למרות מדרגתו ומעלתו.

וכנראה כך הוא טבעו של הקודש, מוכרח הוא להשאר מוגבל למרות שהאדם מטפס למדרגות גבוהות. אולם השוואה בין תחילת ספר שמות לבין סיומו תלמדנו יסוד מעניין.

גם בתחילת הספר וגם בסיומו משה רבינו אינו יכול להתקרב אל הקודש. בתחילת הספר עת הוא רואה את מראה הסנה מעידה עליו התורה: "ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלוקים". ובסופו אחרי השלמת המשכן: "ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן". אולם ההבדל ביניהם גדול. ההתנגדות מתוך הסנה היא הראשונה בה נתקל משה וכלשונו של המדרש: "א"ר יהושע כהן בר נחמיה בשעה שנגלה הקב"ה על משה, מירון היה משה לנבואתו". והוא חרד לקרב אל הקודש.

אולם בסיומו של הספר כבר אין מדובר בסירון בנבואה כי אם במשה איש האלוקים שעלה להר סיני לקבל התורה והוא האיש הזוכה להקים את המשכן ואע"פ כן ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד.

ושמא שני הלימודים חשובים, פעמים אדם נמצא בתחילת דרכו הרוחנית והיא חש פחד, והוא חש יראה - רחוק הוא מהמדרגה המצויה, עליו לדעת כי ביכולתו להמשיך ולעלות ולהתקדם. יתירה מזו יש גם במדרש מי אשר דורש את משה לנגאי על הששו זה: אמר רבי יהושע בן קרחה, לא יפה עשה משה כשהסתיר פניו, שאילו לא לא הסתיר פניו גלה לו הקב"ה למשה מה למעלה מה למטה, מה שהיה ומה שעתיד להיות" (שמות רבה פרשה ג). אולם מן העבר השני, חובה על האדם שגם אם יתעלה ויתקדם תמיד ישאר מוגבל ולא תמיד יוכל לבוא אל הקודש ולהיות בכבוד ה'. יהי רצון שזוכה להתקדם כולנו עד אשר נזכה בע"ה לבנין בית המקדש, לראות את כבוד ה' מלא את ההיכל...

סלאח היה מן הדמויות הפחות נערצות בשכונת היהודים של בגדאד. ולא רק. תושבי בגדאד בכלל, יהודים כנכרים, רחשו כלפיו טינה עמוקה. וכל כך למה? משום שסלאח מודענו בחר לו כמקור פרנסה עיסוק מפוקפק למדי. הוא נמנה על בחירי ובכירי כנופיית שודדים שהטילה את חיתתה על בגדאד כולה.

אילו היה ניתן להוכיח למעלה מכל ספק את השתתפותו של סלאח במעשי רצח, שוד וביזה, אפשר שחייליו של המושל היו מניחים עליו את ידיהם ושופטי ה"מחכמה" היו משליכים אותו אל מאחורי סורג וברית.

אלא שזו בדיוק הייתה הבעיה: סלאח, כשאר בני חבורתו, היטיב להסוות את מעשיו. בלילות היה נעלם מביתו וחומק אל מבואות העיר, ומשם היה יוצא עם בני חבורתו לסדרת מעשי רשע ופשע. תוך הקפדה יתרה על טשטוש כל פרט מזהה והעלמת כל בדל ראיה.

ובכל זאת, על ראש הגנב בוער הכובע, וכל שכן על ראש השודד. חברותו של סלאח בכנופיית השודדים לא הייתה מוטלת בספק. היה זה סוד גלוי, שגרם לכל מי שפגש בו ברחוב - גם אם לאור יום - להתרחק כמטחוי קשת מן הדמות המאיימת, פן יבולע לו.

סלאח לא נולד כשודד דרכים, אולם הוא היה עלול בהחלט למות ככזה, אילולי מעשה שהיה.

היה זה באחד הימים, כאשר סלאח עשה את דרכו בין חולות המדבר המשתרע לכל מלוא רוחב העין מאחורי בתי העיר. לא מן הנמנע שסלאח תר אחר מקום מסתור ראוי לשמו לעשות בו יחד עם חבריו את השעות הקרובות, בהמתנה דרוכה לאורחת גמלים שתעשה את דרכה עם אור ראשון אל מחוץ לעיר, לשלול שלל ולבזוז.

לפתע פתאום הגיע לאוזניו קול זעקה. הזעקה הרעידה את המדבר השמים. סלאח הניח ידו, כמבלי משים, על הפגיון המוסתר באבנטו, והחל רץ בעקבות הקול.

עד מהרה הבין מדוע הגיע קול הזעקה לאוזניו בבירור ובחדות. הקול בקע מתוך מערה עמוקה, שכתליה נסכו הד בקולו של הזועק.

אולם מיהו זה הזועק ומשווע כך לעזרה, בעוד השמש עומדת ברום הרקיע?

סלאח נכנס אל המערה, והמחזה שנגלה לעיניו זעזע את ליבו. אחד מחייליו של המושל עמד במערה, כשחרבו שלופה בידו. מולו התחננה אישה יהודייה מבנות העיר על נפשה. ככל הנראה יצאה האישה למבואות העיר, לשאוב מים או להביא מזון לביתה, כאשר החייל החליט להתנכל אליה ולרוצחה נפש, בשנאת יהודים מצויה.

"עצורו" הפתיע סלאח את החייל מאחוריו, ובעודו נועץ קלות את פגיונו בצלעותיו של החייל, הורה לו: "השלך את החרב מידך! מיד!"

הודעות מרכז "Shofar for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין
 לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
 כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרשב"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

העלון לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

piko netzp & more inc

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" ראה משה רבינו - אומר רבי משה מפשבורסק - שעתיד בית המקדש ליחרב בעוון שנאת חנם, לפיכך הקדים "ויקהל" להקמת המשכן, לרמוז להם ש"ויקהל" האחדות והשלום, ראש וראשון הוא למעשה המשכן.

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" ויקהל משה - למחרת יום הכפורים (רש"י). מעיר כאן בספר "מפניני התורה", אף בפרשת יתרו על הפסוק: "יהי ממחרת וישב משה לשפוט את העם", אומר רש"י בשם הספרי: "ממחרת יום הכפורים". וצריך להביך מהו הקשר בין השניים, משכן ומשפט?

אלא והסבר הוא, כשראה משה את ההתלהבות הגדולה של ישראל ביום הכפורים הראשון אחרי שמעו מפי הגבורה שנמחל להם חטא העגל - ויאמר ה' סלחתי כדברך" - רצה משה שהתלהבות הזאת תבטא במעשים, הקמת המשכן להשראת השכינה.

אבל משה היה חושש שמא בנדבות המשכן נתערב כסף שהוא בספק גזל, ובכך תיפגם קדושת המשכן ולא תהיה שלימה. לכן ישב משה לשפוט את העם, ושם נתבררו ונתלבנו כל הפקפקים והספיקות. ואמנם כך נאמר: "כי יהיה להם דבר בא אלי" מעצמם באו להתייר את הספיקות, לא רצו לחכות אף רגע שישארה אצלם ספק גזל.

ולכן בשעת "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" לתרום נדבות למשכן, מוכרח היה להקדים "וישב משה לשפוט את העם" - מקודם משפטים ואחר כך תרומה.

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" ויקהל משה - למחרת יום הכפורים (רש"י). משה רבינו רמו לישראל שלא רק ביום הכפורים צריכים להיות חדורים סליחה ומחילה, אחדות ורעות, אלא גם למחרת יום הכפורים הייבים להמשיך במידות אלה.

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם" יש לפרש בדרך רמו, כי הנה האחדות והשלום הינן יסוד כל התורה כולה, וכפי שאמרו רבותינו בתלמוד ירושלמי (נדרים ט. ד): "ואהבת לרעך כמוך" - זה גדול בתורה. וכן אמרו בתלמוד בבלי (שבת לא.) מה שנאווי עליך - לחבירך לא תעשה, זו היא כל התורה כולה, ושאר דברי תורה הם פירושים של דבר זה, לדעת איזה דבר שנאווי.

נמצינו למדים שיסוד התורה הוא קהילה ואחדות, ושלוש בן אדם לחבירו. וזהו שאמר הכתוב: "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" - משה רבינו הקהיל ואיחד את כל עדת בני ישראל, ויאמר אליהם אלה הדברים" - אמר להם שדברים אלה היינו הקהילה והאחדות, "אשר צוה ה' לעשות אותם" הם הדברים העיקריים שצוה ה' לעשות

הלכות ליל פסח

הלכות קריאת שמע של ערבית
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

קריאת שמע של ערבית אחר עלות השחר

פ. אם בשעת צאת הכוכבים יכול היה לקרוא קריאת שמע, ולא היה אנוס באותה שעה, ולאחר מכן נאנס ולא יכול היה לקרוא קריאת שמע עד שעלה עמוד השחר, וכגון שהתחיל לשתות משקה משכר זמן מסוים אחר צאת הכוכבים, והיה סבור שיספיק להפיג יינו מעליו קודם עלות השחר, ונמשך אחר שתייתו עד שהגיע זמן עלות השחר, נחשב לאנוס, ורשאי לקרוא קריאת שמע אחר עלות השחר. ויברך גם ברכות קריאת שמע מלבד ברכת "השכיבנו". ומכל מקום אם לא קרא קריאת שמע עד סמוך לעלות השחר, ונשתכר באותה שעה, אינו יוצא ידי חובת מצות קריאת שמע אחר עלות השחר.

פ. יש אומרים שהקורא קריאת שמע של ערבית אחר שעלה עמוד השחר, אם כבר הגיע זמן קריאת שמע של שחרית (דהיינו משיראה את חבירו בריחוק ארבע אמות ויכירנו, ועיין לעיל סימן נח סעיף ב' אימתי הוא זמן זה), צריך להגיה תפילין, כדי שיקרא קריאת שמע עם התפילין.

קריאת שמע אחר ע"ש לערבית ושחרית

פ. אם היה אנוס ולא קרא קריאת שמע של ערבית עד עלות השחר, וגם היה אנוס לעצאת לדרך למקום סכנה באופן שיודע שאם לא יקרא קריאת שמע של שחרית עכשיו לא יוכל לקרותה לאחר מכן, אף על פי כן יקרא רק קריאת שמע של ערבית, ואינו רשאי לקרוא באותו יום קריאת שמע של שחרית אלא רק אחר הנץ החמה, שמאחר שעשה הזמן הזה שבין עלות השחר לבין זריחת השמש ללילה, שוב אינו רשאי לעשותו גם ליום ולקרא בו קריאת שמע של שחרית.

ואפילו קרא קריאת שמע של ערבית מיד בעלות השחר, קודם זמן משיראה את חבירו בריחוק ארבע אמות ויכירנו, ורוצה לקרוא קריאת שמע של שחרית אחר זמן משיראה את חבירו בריחוק ארבע אמות ויכירנו, אינו רשאי לעשות כן, אלא יקרא באותו יום קריאת שמע של שחרית אחר הנץ החמה.

תפלת ערבית אחר עלות השחר

פ. אם לא התפלל תפלת ערבית עד שעלה עמוד השחר מחמת שהיה אנוס, לא יתפלל ערבית אחר עלות השחר, אלא ימתין עד שיתפלל שחרית, ואחר תפלת שחרית יתפלל תפלת שמונה עשרה לתשלומי ערבית.

ואם מחמת שהיה אנוס לא קרא קריאת שמע ולא התפלל ערבית עד סמוך לעלות השחר, ולא יספיק לקרוא קריאת שמע ולהתפלל עד עלות השחר, יקדים תפלת שמונה עשרה לקריאת שמע וברכותיה.

לחן ליל פסח

רווח והפסד

אחר מסוהרי ראיון נהג לסגור את עסקו בערב שבת רק עם השיבה. ולמחרת היה ממהר לפותחו כבר בשעת ביו הקירביים הלך אליו החפץ היים והמשיך לו משל:

היה פעם איבר שהביא עגלה עמוסה שחיי תבואה לסיטונאי. בכל פעם שהיו הפוקלים מבניסים שק לתוך החנות. היה הסיטונאי מניח מטבע נחשת בקערה. אחר כך היו סופרים את מטבעות הנחשת. ועל פיהם היו יודעים כמה שקי תבואה הועברו אל הסיטונאי. אולם האיבר. כשראה את הערימה המצטברת של המטבעות, לא שלט ביצריו ונגב כמה מהן. בטיפשותו לא הבין. שעל כל פרוטה שהריח, הפסיד את מחירו של שק שלם. וכך גם אתה מתנהג. סיים החפץ היים: הקב"ה נתן לך מתנה יקרה. השבת. שכל רגע ממנה הוא מקור של שפע וברכה. ויאילו אתה נוגב מהשבת. ולמקשה מפסיד הררי בריכה ושפע...